

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA — POLITICA

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

Director : C. G. DISSESCU

Prim-Redactor : SILIU RĂDULESCU

Consilier la Curtea de Apel din București

COSTUL ABONAMENTULUI
A SE VEDEA PE COPERTĂ

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
3, STRADELA SF. SPIRIDON, 3

B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR

D. M. Caușarschi. — *Reforma dreptului matrimonial român. Jurisprudența Română.* — *Inatta Curte de Casație și Justiție s. III.* — Gaj comercial. — Constituire. — Materii industriale prime sau de fabricațiune. — (Andrei Lazaris cu Ludovic Calafeteanu).

Curtea de Apel București, s. III-a. — Substituție fidei-comisorie. — Caracterizare. — Dublă liberitate. (Nicolae Bogdan ș. a. cu Ecaterina Bogdănescu).

Curtea de Apel Chișinău, s. I-a. — Mandat. — Recăsătoria mandantei. — Incetare de drept a mandatului. — *Nota d-lui Profesor Florin Sion.*

(Alina Trachenberg cu Maria Mannkbey).

Jurisprudența străină.

REFORMA DREPTULUI MATRIMONIAL ROMÂN

II. Vârsta matrimonială ¹⁾

(Art. 127, 128 C. civ. român)

Atât interesul urmașilor și al rasei, cât și greutatea vieții sociale moderne reclamă ca viitorii soți să fie ajunși la o stare de pubertate fizică și intelectuală pentru a procrea copii sănătoși și a putea împărtăși răspunderile grave care rezultă din crearea unei familii. Din această cauză drepturile statelor moderne au urcat mult vârsta matrimonială neținând seama de vârsta dreptului roman, mozaic, catolic, ortodox, evanghelic și musulman ²⁾. În general vârsta pentru bărbat este între 21 și 14 ani, iar pentru femeie între 18 și 12 ani.

Vârsta matrimonială pentru un bărbat este de 21 ani în Germania Suedia, Finlanda, în Lituania (Memel), Polonia (Teritoriul fost german); de 20 ani în Danemarca, Norvegia și Elveția; de 19 ani în Bulgaria; de 18 ani în Franța, Monaco, Belgia, Luxemburg, Olanda, Ungaria, Estonia, Letonia, Lituania (Teritoriul fost rus), Polonia (Teritoriul fost rus), Austria (în Burgenland), Cehoslovacia

(Slovenia), Jugoslavia (Vojvodina, Precomurje, Medjumurje), Turcia și în Rusia Sovietică; de 17 ani în Jugoslavia (Serbia); de 16 ani în Italia; ¹⁾ de 14 ani în Anglia, Scoția, Austria, Spania, Portugalia, Polonia (fosta rusă) pentru catolici, în Grecia, Cehoslovacia (în ținuturile foste sub stăpânire germană și austriacă), Jugoslavia, (Teritoriul fost austriac), Polonia (ținuturile foste sub stăpânire austriacă, ungră).

Vârsta matrimonială pentru o femeie este de 18 ani în Suedia, Elveția și Rusia Sovietică; de 17 ani în Bulgaria și Turcia; de 16 ani în Germania, Ungaria, Olanda, Danemarca, Norvegia, Estonia, Letonia, Lituania, Polonia (Teritoriul fost rus, german și maghiar), Austria (în Burgenland), Cehoslovacia, (Slovenia), Jugoslavia (Vojvodina, Mur) și în Italia; de 15 ani în Franța, Monaco, Belgia, Luxemburg, Finlanda și Jugoslavia (Serbia); de 14 ani în Austria, Cehoslovacia (în teritoriul fost austriac și german (Hultsin), Jugoslavia (teritoriul fost austriac), Polonia (teritoriul fost austriac și ungar (Zips și Arva); de 12 ani în Anglia, Scoția, Spania, Portugalia, Grecia și în Polonia (Polonia-Regat pentru catolici).

Majoritatea drepturilor moderne acordă femeii dispensa în privința vârstei matrimoniale ²⁾.

Din comparația drepturilor moderne în vigoare în Europa, urmează că dreptul suedez și finlandez, german și elvețian reclamă pentru căsătorie vârsta majoră, dimpotrivă Statele ca Anglia, Grecia și drepturile altor state catolice, sub influența dreptului canonic, cunosc vârsta minimală. Dreptul german nu urmează dreptului prusian, care cunoaște vârsta matrimonială de 18 ani pentru bărbat, și 14

¹⁾ Vezi „Dreptul” No. 16 din 5 Maiu 1929.

²⁾ Pr. J. de nuptiis, 1, 10, I. 4 D. de ritu nuptiarum 23, 2 (14 și 12 ani). După dreptul mozaic e vârsta matrimonială prevăzută 13 ani și 1 zi, vezi *Kidusin*, 43, 1, și *Isot*, Cap 1, Art. 3, a se vedea *Friedberg*, *Kirchenrecht*, 1909, pag. 440. Dreptul ortodox cunoaște vârsta de 18 și 14 ani, de 15 și 12 ani sau de 15 și 13 ani pentru bărbat și femeie. A se vedea *Suworow*, *Ucebnic zerkownawo prawa*, Ed. II, Moscova 1902, pag. 387 (în rusă).

¹⁾ A se vedea Decretul lui Mussolini din 24 Maiu 1929. Vârsta e de 16 ani pentru amândoi soții (înainte 18 și 16 ani).

²⁾ A se vedea Codul civil german, § 1303, al 2, Codul elvețian, art. 96, Dreptul maghiar § 7, al. 3, vezi *Colin-Capitant*, „Droit civil français”, Paris, 1923, pg. 126, *Arduino*. Diritto civile, Brescia, 1923, p. 84, *Tabacovici*, Prime elemente de drept civil, vol. I. București 1910, p. 227, *Cantacuzino*, Elementele dreptului civil, București, 1921, p. 681, *Nacu*, Dreptul civil român, vol. I. București, 1901, p. 17, *Kauschansky*, Da

ani pentru femeie, ci dreptului saxon²⁾. Și dreptul elvețian a urcat vârsta la 20 respectiv la 18 ani. Vârsta acum în vigoare e viu criticată atât în Germania, Jugoslavia, Austria, cât și în alte state moderne³⁾. Dreptul sovietic a urcat vârsta pentru femeie la 18 în loc de 16 ani.

În ce privește dreptul român, trebuie să observăm, că vârsta matrimonială pentru bărbat e de 18 ani în vechiul Regat, în Basarabia, Transilvania și Banat, iar de 14 ani în Bucovina; pentru femeie este de 18 ani în Ardeal și Banat, de 15 ani în Regat și Basarabia, iar de 14 ani în Bucovina. Anteproiectul de revizuire a lui *Alexandresco* din 1921 a fixat vârsta pentru femeie asemănat dreptului rus, în vigoare în Basarabia până la 1 Iunie 1928, și dreptului maghiar în vigoare în Ardeal, de 16 ani. Și în doctrina română vârsta admisă de legiuitorul român e viu criticată⁴⁾.

Chestiunea, dacă vârsta matrimonială trebuie să fie urcată domină actualmente unanimitatea doctrinei. Părerea modernă este că soții, mai ales bărbatul, trebuie să fie în stare să poată măsura consecințele economice, care se nasc din crearea unei familii. Se înțelege de la sine, că în vârsta stabilită pentru bărbat în statele de limbă latină — 18 ani — bărbatul n'are discernământul trebuitor pentru consecințele căsătoriei. În fața situației economice de azi, chestiunea majorării vârstei matrimoniale trebuie să fie serios studiată și prudent rezolvată de legiuitorul viitor.

D. M. Caușanschi

Doctor în drept dela Heidelberg
Membri în Societatea de legislație comparată din Franța.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. III-a

Audiența de la 27 Noembrie 1929

Președinția D-lui V. Tătaru, consilier

Andrei Lazaris cu Ludovic Calafeteanu

GAJ COMERCIAL. — CONSTITUIREA LUI. — MATERIALE INDUSTRIALE PRIME SAU ÎN STARE DE FABRICAȚIUNE. — MATERII FABRICATE. — LĂSAREA LOR ÎN POSESIA DEBITORULUI. — COMERCIANT. — MĂRFURI AFLATE ÎN PRĂVĂLIE. — ART. 480 COD. COM.

Când legiuitorul în aliniatul II de cub art. 480 cod. com. a admis constituirea gajului asupra materialelor industriale aflate în fabrici prin singurul efect al convențiunei, fără

rumenische Eherecht (Dreptul matrimonial român) în revista „Ostrecht“, 1926, p. 244 (în germana), *Kelmann*, în „Ostrecht“, 1925, p. 481, Nota 4, vezi Codul rus, vol. X. Partea 1, art. 3, Legea polonă din 1836, art. 6, Legea estonă, § 12, I, Codul civil turc din 1926, art. 88.

1) Codul prusian, II, 1, § 37. Codul saxon, § 1589, 47.

2) Vezi *Schultze in Hoche*, Handbuch der gerichtlichen Psychiatrie, Ed. 2, Berlin, 1909. p. 336 și *Lazăr Marcovici*, Porodico pravo, Belgrad, 1920, p. 28 (în sârbă).

3) Vezi *Cantacuzino*, op. cit. p. 681.

a mai fi nevoie de deposedarea debitorului de lucrurile gajate, a înțeles nu numai materialele industriale produse de un fabricant pentru prima oară în fabrica sa, ci și toate mașinile și materiile industriale deja fabricate, destinate exploatării sau aflate în depozitul său, fără însă a cuprinde în aceste dispozițiuni și pe comercianți în ce privește mărfurile aflate în magazinele lor.

No. 1642. — Admis recursul făcut de Andrei Lazaris în contra Deciziunii cu No. 181/927 a Curții de Apel din București S. III-a în proces cu Ludovic Calafeteanu.

Curtea deliberând,

Asupra motivelor de casare:

„Greșită interpretare și aplicare în speță a art. „1785 c. civil, combinat cu art. 480 cod. com.; omisiune esențială; violarea art. 1418 cod. civil și a „regulelor de drept în ce privește prețul sublocatiunii; exces de putere“.

Având în vedere că, prin deciziunea atacată cu recurs, Curtea de Apel a hotărât că este nevalabil gajul comercial, constituit de recurent asupra unor mașini de tipografie aflate în posesia intimatului debitor, motivând că potrivit art. 480 al. 1 c. com., pentru valabilitatea gajului nu este suficientă numai posesiunea contractuală, ci mai trebuie să fie împlinită și condițiunea deposedării debitorului, pentru că numai astfel se va putea stabili un drept de preferință față de terți, iar derogatiunea prevăzută în aliniatul 2 — adaugă Curtea de fond — nu privește decât materiile produse de industriaș pentru prima oară în fabrica sa proprie, iar nu și acele materii deja fabricate, cari numai sunt depuse sau utilizate de un industriaș în atelierele sale de lucru.

Considerând că, în conformitate cu art. 480 al. 2 cod. com., creditorul gacist nu-și poate în principiu păstra privilegiul asupra lucrului ce i-a fost constituit în gaj, decât dacă lucrul i-a fost predat în însăși posesiunea sa, sau cel mult unei terțe persoane aleasă de ambele părți; că, prin derogatiune dela acest principiu, legea modificatoare prin aliniatul 4 al aceluiaș text, a admis constituirea gajului asupra produselor solului prinse de rădăcini sau culese precum și asupra materiilor industriale prime în stare de fabricațiune sau deja fabricate și aflate în fabrici sau depozite, chiar numai prin singurul efect al convențiunei, dela data actului care va indica numărul, natura, calitatea și locul unde se află gajul fără a mai fi nevoie de deposedarea debitorului sau constituentului de lucrurile gajate, sub singura rezervă însă ca în termen de 5 zile dela data constituirei, actul să fie transcris în registrul actelor de amanet prevăzut de art. 728 bis proc. civ.

Considerând că, prin cuvintele „materii industriale prime în stare de fabricațiune“ legiuitorul a înțeles nu numai materiile industriale produse de un fabricant pentru prima oară în fabrica sa pro-

prie, ci toate materiile industriale deja fabricate sau numai destinate unei exploatari sau aflate în depozitul unui exploatator, fiindcă prin modificarea adusă art. 480 c. com., prin legea din 15 August 1906, legiuitorul a voit să favorizeze creditul permițând o constituire de gaj prin singurul efect al convențiunei asupra lucrurilor, cari nu se puteau lua din posesiunea datornicului, fără ca să mai aibă loc și predarea lor în mâinile creditorului, pentru ca astfel să nu se împiedice exercițiul industriei exploatatorului debitor.

Considerând că, din materiile industriale prime deja fabricate, art. 480 al. II nu a exclus decât materiile industriale aflate în posesiunea comercianților, deoarece în acest din urmă caz, materiile sau obiectele industriale fiind destinate desfacerii în comerț, prin vânzările curente, gajul ce s'ar fi constituit asupra lor, departe de a fi împlinit intențiunea legiuitorului, din contră ar fi dat naștere la o mulțime de coniecturi, de natură tocmai a îngreua creditul public.

Că, de altfel această interpretare, rezultă clar din declarațiunile pe cari raportorul legii din 15 Iunie 1906, le-a făcut la Senat cu ocazia votării acestei modificări în ședința din 2 Martie 1906, când acesta a declarat categoric că în ce privește materiile industriale prime în stare de fabricațiune sau fabricate, aflate în fabrici sau depozitele proprietarilor, înțelegem că aceste dispozițiuni să se aplice numai fabricanților, proprietarilor și exploatatorilor, iar nu și comercianților pentru mărfurile aflate în magaziiile lor. Pentru aceștia creditele ce li se acordă fiind bazate în general pe garanția ce le o oferă tuturor creditorilor mărfurile aflate în magazie, iar pe de altă parte aceste mărfuri fiind destinate să dispară prin vânzările curente, posibilitatea constituirii unor asemenea gajuri pe aceste mărfuri, în formele de mai sus, ar fi dat naștere la o mulțime de conflicte, fie între dâșii și creditori, fie numai între diferiți creditori, dacă nu ar fi avut poate chiar ca consecință să le îngreuneze mijlocul de a obține creditele necesare pentru mersul regulat al comerțului ce întreprind.

Că, în speță, însă întrucât Curtea de Apel dicede altfel, a comis o violare a art. 480 al. 2 c. com., și deci recursul urmează să fie admis, iar procesul să fie trimis aceleiași Curți spre o nouă judecare potrivit principiilor expuse mai sus.

Pentru aceste motive, casează.

Studii juridice de N. Georgean consilier la Curtea de Apel din București volumul III de 464 pagini în 8° Atelierele grafice Socec & Co. S. A.

Aceste studii cuprind materii de drept civil și procedură, drept penal și procedură penală, drept comercial expuse cu multă claritate, o solidă și persuasivă argumentare juridică.

Prețul 300 lei

<https://biblioteca-digitala.ro> / <https://www.iini.ro>

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI S. III-a

Audiența de la 2 Iulie 1930

Președinția d-lui Aurel Lerescu, consilier

Nicolae Bogdan și alții cu Ecaterina Bogdănescu

SUBSTITUȚIE FIDEI-COMISARĂ. — CARACTERIZAREA EI. — ART. 803 ȘI 805 C. CIVIL.

Potrivit art. 803 c. civil, ceea ce caracteriză în drept o instituție fidei-comisară este mai întâi dubla liberalitate succesivă având acelaș obiect și făcută la două persoane deosebite, apoi obligațiunea instituitului de a păstra bunul legat și în fine transmiterea în virtutea voinței testatorului a proprietății bunurilor legate, la moartea instituitului, unei a treia persoană desemnată tot de către testator prin testamentul său.

No. 460. — Respins ca nefundat apelul făcut de către Nicolae Bogdan zis Bogdănescu și alții în contra sentinței Trib. Ilfov S. IV cu No. 1006/928 în proces cu Ecaterina Bogdănescu.

Curtea,

Asupra apelului de față, făcut de către Nicolae Bogdan zis Bogdănescu, Iordan Bogdan zis Bogdănescu și Florica Bogdan Velciu zisă Bogdănescu, fostă Nedelcovici în contra sentinței civile cu No. 1006/928 a Trib. Ilfov S. IV, prin care s'a respins ca nefundată acțiunea acestora, intentată în privința Ecaterinei Bogdănescu și Maria Sordan Bogdan zisă Bogdănescu, minoră reprezentată prin tutorele său ad-hoc Corneliu Trămbițaș.

Având în vedere actele de la dosar și susținerile părților.

Având în vedere că, prin acțiunea intentată înaintea primei instanțe reclamanții, astăzi apelanți, au cerut anularea testamentului defunctului Petre Bogdan zis Bogdănescu, autentificat de Tribunalul Ilfov S. Notariat la No. 12842/924 pentru motivul că dispozițiunile menționate la punctul 1, 2 și 3 din testament constituiesc dispozițiuni fidei-comisare prohibite de lege.

Având în vedere că, Tribunalul examinând aceste dispozițiuni testamentare, constată motivând în drept și în fapt, că ele nu cuprind elementele care caracteriză substituțiile fidei-comisare, și prin consecință testamentul fiind valid, respinge ca nefundată acțiunea reclamanților.

Având în vedere că, reclamanții au făcut apel în contra sentinței tribunalului susținând că rău prima instanță le-a respins acțiunea, întru cât din dispozițiunile testamentare astfel redactate: „După moartea soției mele întreaga avere trece în plină proprietate nepoatei mele de frate Marioara Iordan Bogdănescu“ și mai departe: „Dacă Doamne ferește s'ar întâmpla ca nepoata mea Marioara Iordan Bogdănescu să moară înainte de a ajunge la majorat, întreaga avere în plină proprietate, după moartea și-a soției mele la încetarea deci a uzu-

fructului, va trece Eforiei Spitalelor Civile din București, rezultă că, în speță este vorba de o substituție fidei-comisară prohibită de lege.

Considerând că, în drept, potrivit art. 803 c. civil substituția fidei-comisară este acea dispozițiune prin care instituitul este obligat să păstreze bunurile legate și să le transmită la moartea sa unei alte persoane, substituitul, desemnat de testatar.

Că deci, ceea ce caracterizează substituția fidei-comisară este mai întâi dubla liberalitate succesivă având același obiect și făcută la două persoane deosebite, apoi obligațiunea instituitului de a păstra bunul legat, și în fine transmiterea în virtutea voinței testatorului, a proprietății bunurilor legate, la moartea instituitului, unei a treia persoană desemnată tot de către testatar prin testamentul său.

Având în vedere că, la lumina acestor principii privit testamentul, se vede lămurit că în speță nu poate fi vorba de o substituție fidei-comisară.

Intr'adevăr, în ce privește prima dispoziție invocată de reclamant și anume aceia prin care testatorul spune că la moartea soției sale averea va trece în plină proprietate, nepoatei sale Marioara, Iordan Bogdănescu, această dispoziție nu poate fi privită ca o substituție fidei-comisară, de oarece testatorul nu lasă soției sale întreaga proprietate deplină, ci în mod precis arată că îi lasă numai venitul cât va trăi, adică uzufructul, ceea ce rezultă clar din cuvintele: „*venitul întregii averi... cât-va supraviețui*“, iar nuda proprietate o lasă nepoatei sale Marioara, căci testatorul aci arată că această legatară va primi „*plina proprietate*“ la moartea soției sale, expresiune care arată că, până la această dată proprietatea este necompletă fiind lipsită de dreptul de folosință al veniturilor.

Că, deci departe de a fi aci o substituțiune fidei-comisară, ne găsim numai în față a unui dublu legat cu obiect deosebit, unul de nuda proprietate în folosul nepoatei și altul de uzufruct în folosul soției, ceea ce legiuitorul prin art. 805 c. civil a permis.

Având în vedere că, de asemenea și în ceea ce privește cea de a doua dispoziție testamentară pe care reclamantii o înfățișează ca o substituție fidei-comisară, susținerile acestora sunt nefundate.

Considerând că, într'adevăr, pentru ca această dispoziție să constituie o substituție fidei-comisară ar trebui ca nuda proprietate, testată minorei Marioara Bogdănescu, să fie lăsată neapărat la moartea acesteia Eforiei Spitalelor civile, or în speță bunurile se transmit Eforiei numai în caz dacă minora legatară a nudei proprietăți va muri înainte de a ajunge la majorat, căci în caz când aceasta ar înceta din viață după această dată bunurile nu se mai transmit Eforiei Spitalelor civile ci rudelor ei de sânge.

Având în vedere că, în speță, numai în aparență se pare că este vorba de o dublă liberalitate căci în realitate din cauza condiții există o singură liberalitate care se realizează.

Intr'adevăr, dacă minora Marioara Bogdănescu, ajunge la majorat, legatul ce i s'a făcut sub condiția rezolutorie, rămâne definitiv și dreptul Eforiei numai ia naștere la moartea acesteia, iar în caz contrariu, dacă Marioara Bogdănescu moare înainte de a deveni majoră, condiția rezolutorie se îndeplinește și dreptul Eforiei suspendat de condițiunea încetării din viață a minorei mai înainte de a ajunge la majorat, ia ființă.

Că prin urmare și această dispoziție testamentară nu constituie o substituție fidei-comisară, ci un dublu legat condițional alternativ și anume un legat sub condiția rezolutorie a atingerii majoratului în favoarea Marioarei Bogdănescu și un legat sub condiția suspensivă a decesului acesteia înainte de majorat, în favoarea Eforiei Spitalelor civile, care nu se succed în timp ca în cazul substituției fidei-comisară, ci din contra care se exclud.

Considerând că, legatul ca și donațiunea, ca și oricare act juridic, putând primi orice modalitate de termen sau condiții legatul instituit prin testamentul de față în condițiunile examinate este perfect valabile din moment ce nu conține după cum s'a arătat mai sus nici unul din elementele care să constituie substituțiunea fidei-comisară interzisă de legiuitor prin art. 883 cod. civil.

Că deci apelul reclamantilor de la prima instanță este nefundat și urmează a fi respins.

Statuând asupra cheltuelilor de judecată, Curtea le fixează la suma de 2000 lei pe care apelantii urmează să fie condamnați a-i plăti intimațiilor.

Pentru aceste motive, redactate de D-1 Consilier S. Rădulescu, respinge.

Semnați: *Aurel Lerescu, Chiril Alimănescu, S. Rădulescu.*

CURTEA DE APEL DIN CHIȘINAU S. I-a

Audiența dela 28 Iunie 1950

Președinția D-lui Dimitrie Munteanu, consilier

Alina Trachenberg căsătorită Colléc cu Maria Manucbey

MANDAT. — CĂSĂTORIA MANDATEI. — INCETARE DE DREPT A MANDATULUI. — ART. 1552 C. CIVIL

Mandatul conferit de o femeie măritată se stinge de drept prin trecerea ulterioară a acesteia în altă căsătorie, ast-fel că actele făcute de împuternicit posterior căsătoriei mandatei sale cad, fiind atinse pe o nulitate absolută, fundată pe ordinea publică și ca stare este exclusă și posibilitatea unei ratificări din partea soției, chiar dacă această ratificare s'ar face ulterior căsătoriei.

No. 116.—Respiu ca refundat apelul făcut de Aline Colea către născută contesă de Hatzfeld-Trecherberg în contra sentinței civile cu No. 940 din 20 Octombrie 1929 a Tribunalului Lăpușna S. II în proces cu Maria Manucbey.

S'au ascultat D-nii avocați Demir Apostolescu pentru apelantă și A. Manoliu pentru înțemată

Curtea,

Având în vedere că, și înaintea instanței de apel, mai înainte de a se discuta motivele de fond ale acțiunii, bazându-se pe dispozițiunile art. 571 al. 4, — 576 al. 2 și 3 și 584 al. 3 și 4 din procedura rusă — dispozițiuni ce sunt aplicabile în speță — s'au ridicat două excepțiuni și anume: excepțiunea că procuratorul reclamantei, d-l avocat Sachelarescu, n'a avut mandat din partea reclamantei la intentarea acțiunii, fiindcă mandatul, dat de reclamanta Aline Hatzfeld von Trachenberg, mai înainte de a se recăsători, s'a stins prin trecerea sa în în a doua căsătorie cu Paul Louis Collée; cum și excepțiunea că toate procurile făcute în streinătate, de care se servește reclamanta în proces, nu îndeplinesc condițiunile indicate de art. 464, 465 și 707 din procedura civilă rusă, nefiind certificate de consulul român ca întrunind condițiunile de formă ale legii locului unde s'a făcut.

Asupra excepțiunii referitoare la lipsa de mandat, sau, mai precis, la *caducitatea* mandatului procuratorului reclamantei Aline Hatzfeld von Trachenberg, căsătorită Collée, — d-l avocat Corneliu Sachelarescu, la intentarea acțiunii; —

Având în vedere că, din actele de la dosar se constată: că, la 4 Mai 1922, în biroul notarului public Aug. Stahler, din Münster, Alina von Hatzfeld Trachenberg, dă o procură generală lui Paul Louis Collée ca să'i administreze întreaga avere, prezentă și viitoare, să'i accepte succesiunile, care sunt deschise, sau care se vor deschide, să facă acte de partaj, de tranzacții, etc. având dreptul de substituire (f. 70);

Că, la 26 Iunie 1923, tot d-na Aline Hatzfeld von Trachenberg, la acelaș Notar public, mai dă lui Paul L. Collée o procură suplimentară, prin care, confirmând procura anterioară, o completează, menționând dreptul lui Paul Louis Collée de a se substitui prin una sau mai multe persoane și dând substituiților dreptul de a se substitui și dănsii; totdeodată declară că aprobă substituirile făcute în persoana avocaților Fainștein și Sachelarescu de către D-l Aubert de Longueville, care, la rân-său, a fost un substituit a lui Collée (f. 72);

Că, la 2 Octombrie 1923 reclamanta de azi, Aline von Hatzfeld Trachenberg se căsătorește chiar cu mandatarul Paul Louis Collée, după cum se vede din copia actului de căsătorie de la dosar, tradus din limba Olandeză și legalizat de Ministerul respectiv al afacerilor streine (f. 68);

Că, din certificatul de indigenat de la dosar (f. 69) se constată că Paul Louis Collée este belgian de origină, fiind născut în Belgia, dintr'un tată cunoscut belgian;

Că, la 19 Noembrie 1923, deci după căsătorie, P. L. Collée substituie în totalitatea drepturilor acordate de mandatar sa (prin mandatele de la 4 Mai 1922 și 26 Iunie 1923) — mandate date anterior că-

sătoriei), pe d-l Aubert de Longueville, printr'o procură de substituire, legalizată de notarul F. L. Hartong din Rotterdam (f. 71);

Că, la 3 Ianuarie 1925, d-l Aubert de Longueville, printr'o procură autenticată la notarul public M. Casacu, din Chișinău, substituie pe d-l avocat Sachelarescu, autorizându-l a introduce acțiuni în justiție; iar acesta la 9 Aprilie 1925, ca procurator prin substituire, al D-nei Aline Hatzfeld von Trachenberg introduce acțiunea de față, pentru anularea actului de partaj de la 9 Aprilie 1915.

Având în vedere că, în Belgia se aplică dispozițiunile codului civil Napoleon; că conform dispozițiunilor art. 12 și 19 din c. c. Napoleon streina care se va căsători cu un francez va urma condițiunea soțului, iar franceza care se va căsători cu un strein va urma de asemenea condițiunea bărbatului; deci aplicând aceste dispozițiuni la belgieni, apelanta de astăzi, Aline Hatzfeld von Trachenberg, care de alt-fel era de origină belgiană, prin căsătoria sa contractată la 2 Octombrie 1925 cu Paul Louis Collée, cetățean belgian — după cum s'a stabilit prin certificatul de indigenat — a devenit belgiană, urmând condițiunea soțului său;

Că, prin urmare, apelanta, la data intentării acțiunii prin procuratorul său — 9 Aprilie 1925 — fiind cetățeană a statului belgian, actele făcute de dânsa, din punct de vedere al capacității legale, cum este dreptul de a acționa în judecată, trebuiesc examinate prin prizma acestui drept, de oarece în materie de capacitate o urmărește dreptul belgian, ori unde acele acte ar fi fost săvârșite, capacitatea juridică a unei persoane fiind o chestiune de statut personal.

Având în vedere că, conform art. 215 c. c. Napoleon (aplicabil în Belgia), femeia măritată nu poate să intenteze acțiune fără autorizarea soțului său; că, apelanta, fiind măritată la data intentării acțiunii, avea nevoie pentru intentarea ei de autorizarea maritală, autorizare ce nu a avut loc.

Considerând însă că, acțiunea s'a intentat nu numai fără autorizarea maritală, dar prin procurator, pe baza unei procuri date de reclamantă, prin substituire, mai înainte de căsătoria sa cu Paul Louis Collée; că pentru a ne da seamă dacă procuratorul era, sau nu, în drept să intenteze acțiunea în numele mandatei sale, trebuiesc a se examina și modurile de stingere ale mandatului;

Considerând că, după art. 2003 din codul Napoleon, mandatul se sfârșește (adică se termină, încetează, se stinge, — într'un cuvânt: nu mai are ființă sau existență): „Prin revocarea mandatarului; prin renunțarea acestuia la mandat; prin moartea naturală sau civilă; interdicțiunea sau de-„confitura, fie a mandantului, fie a mandatarului“.

Considerând că, prin „interdicțiunea mandantului sau a mandatarului“ quasi-unanimitatea doctrinei și jurisprudenței sunt de părere a înțelege și pier-

derea capacității juridice a femeii prin trecerea ei în căsătorie;

Considerând că, din termenii imperativi ai art. 2003 c. c. Napoleon: „mandatul sfârșește“ și din enumerarea, fără distincțiune pe același plan, a tuturor modurilor de încetare a mandatelor, rezultă că toate, fără deosebire, dau naștere la o *nulitate absolută*, că de aceea, după cum este de necontestat că mandatul e nul prin moartea mandatarului — *căci cum s'ar mai putea imagina existența unui mandat, fără existența persoanei care să'l execute?* tot astfel trebuie să zicem că mandatul a devenit nul prin survenirea incapacității femeii măritate, în momentul trecerei în căsătorie;

Că, referindu-ne la nulitatea mandatului din cauza incapacității femeii, prin măriș, — această nulitate fiind absolută, precum s'a arătat mai sus, este de ordine publică și se poate invoca nu numai de mandantă sau de mandatar, ci și din oficiu, cum și de partea, sau mai cu seamă de partea cu care s'a voit a se stabili legătură juridică, — în speță, de partea protivnică, care a fost chemată în judecată.

Că, ținând seama de principiul stabilit, că mandatul femeii nemăritate a încetat din momentul trecerei în căsătorie, împrejurarea că chiar mandatarul a devenit soțul mandantei nu poate să aibă nici un efect asupra mandatului stins, fiindcă legea nu face nici o distincțiune; și, tot ca consecință a acestui principiu, nici ratificarea ulterioară a soțului nu are vre-o consecință juridică, fiindcă nu se poate ratifica ceia ce nu mai are ființă; că prin urmare, nu se poate susține cu temei și nu se poate considera ca o ratificare tacită împrejurarea că soțul apelantei, după căsătorie, la 19 Noembrie 1923, folosindu-se de mandatul dat de soție mai înainte de a se căsători, a substituit în totalitatea drepturilor acordate de fosta sa mandantă, pe d-l Aubert de Longueville, printr'o procură de substituție, legalizată de notarul I. L. Hartong din Rotterdam.

Având în vedere că, deși femeia măritată nu poate să facă în principiu acte juridice valabile fără autorizarea soțului, incapacitatea fiind regula iar capacitatea excepția; că deși după cum s'a arătat mai înainte — dânsa nu poate să intenteze acțiune de cât cu autorizarea expresă a soțului, afară de cazul când soțul însuși o asistă pentru consimțământ înaintea instanței; — totuși în cazul când o asemenea acțiune s'a intentat fără autorizarea maritală, actul făcut nu este nul de drept, ci *numai anulabil*, el putând fi ratificat ulterior de soț, iar nulitatea nu poate fi invocată, conform art. 225 c. c. Napoleon (207 c. civ. roman), de cât de soț, de soție, sau de moștenitorii lor;

Că, în cazul de față, însă nu este chestiunea de autorizarea maritală a unei femei la intentarea unei acțiuni în justiție, ci chestiunea de discutat este aceea a intentării unei acțiuni, prin procură, dată de o femeie mai înainte de căsătorie; că între ipoteza dintâi și între cea din urmă nu este identitate

de situațiuni; că una este autorizarea necesară femeii măritate la intentarea unei acțiuni în justiție, ca o măsură de protecție a ei, a bunurilor și a intereselor familiei, — și alta este chestiunea nulității mandatelor, care interesează nu atât pe mandant sau pe mandatar, ci mai ales pe partea cu care se stabilește legătura juridică; că de asemenea nu este identitate de situațiuni între mandatul dat de o femeie măritată, fără autorizarea soțului, care poate să fie ratificat de soț și a cărei nulitate nu poate fi invocată de cât de soț, de soție sau de moștenitorii lor, — și între mandatul dat de o femeie măritată, mandat, care s'a stins prin trecerea acesteia în căsătorie, — fiindcă materia autorizării maritale este reglementată de alte texte (215-225 c. c. Napoleon) de cât aceea a stingerei mandatelor (art. 2003-2010 c. c. Napoleon); că, în fine, nu este nici identitate de obiect, fiindcă nu trebuie să se confunde incapacitatea relativă a femeii măritate, cu pierderea capacității și prin căsătorie.

Că, așa dar, mandatul de la 4 Mai 1922, ca și mandatul de la 2 Iunie 1923, ambele date de Alina Hatzfeld von Trachenberg mandatarului Paul Louis Collée, s'au stins în momentul căsătoriei d-nei Aline Hatzfeld von Trachenberg cu soțul său Paul Louis Collée. Că de aceea nul este, din cauza căsătoriei, și mandatul de substituție, pe care Paul Louis Collée, după căsătorie — la 19 Noembrie 1923 — îl dă lui Aubert de Longueville; și cu atât mai mult fără ființă este mandatul de la 3 Ianuarie 1925, dat la notarul public M. Cazacu din Chișinău, de d. Aubert de Longueville d-lui avocat C. Sachelarescu pentru intentarea acțiunii; în consecință, nulă este și acțiunea de la 9 Aprilie 1925, intentată de d-l avocat C. Sachelarescu ca procurator, prin substituție al d-nei Aline Hatzfeld von Trachenberg, fiind făcută din partea unei persoane ce nu mai putea să intenteze nici o acțiune în justiție, fiindcă în momentul intentării acțiunii, d-na Aline Hatzfeld von Trachenberg, devenită Collée, nu mai exista ca mandantă, însă putea să fie numai d-na Aline Collée (fostă Trachenberg și născută Iansens); dar aceasta n'a dat nici un mandat de intentarea acțiunii și chiar dacă dădea vre-unul nu putea altfel, de cât cu autorizarea soțului său.

Pentru toate aceste considerente, redactate de d-l Consilier D. Munteanu, respinge.

Semnați: *Dimitrie Munteanu, Eugen Ionescu-Darzeu, C. Sinovie.*

Notă. — 1. Decizia Curții de Apel din Chișinău, prin laborioasa motivare mai sus publicată, ridică o chestiune destul de delicată privind unul dintre diferitele moduri de stingere ale mandatului, interpretând astfel dispozițiile articolului 2003 c. civ. fr. = 1552 civ. rom. și anume: efectul schimbării de stat al femeii, prin urmarea căsătoriei ei, asupra mandatului conferit de dânsa anterior căsătoriei.

Curtea de Chișinău decide că prin căsătoria unei femei, mandatul deja constituit se stinge *de drept*; că această stingere conduce la o *nulitate absolută*,

a tuturor actelor făcute de mandatarul constituit anterior căsătoriei; și, ca atare, nesusceptibile chiar de ratificarea ulterioară, etc. urmând a se trage toate consecințele nulității absolute.

Chestiunea este, în adevăr, contraversată și autori ca *Guilouard*, *Planiol*, *Baudry et Wahl*¹⁾ susțin, în adevăr, că și căsătoria ar conduce la stingerea mandatului²⁾.

2. — Socotim însă, că părerea contrară este cea mai întemeiată și de aceea să încercăm a schița, sumar, datele acestei probleme:

În adevăr:

Articolul 2003 civ. fr. — ca și art. 1552 civ. rom. — spune:

„*Le mandat finit:*

„*Par la révocation du mandataire,*

„*Par la rénonciation de celui-ci au mandat,*

„*Par la mort... l'interdiction, ou la déconfiture,*

„*soit du mandant, soit du mandataire*“.

Doctrina, ca și Jurisprudența, sunt de acord a considera că, pe lângă:

I. **Cazurile speciale**, fixate de legiuitor ca unele care aduc încetarea mandatului, din cauze rezidând în elemente privind *persoana* mandantului sau mandatarului, mandatul mai poate înceta și pentru:

II. **Cazuri (cauze) generale**, cum ar fi cauzele *obiective*, ca:

a⁰ *îndeplinirea actului* pentru care mandatul fusese conferit;

b⁰ *expirarea timpului* înăuntrul căruia fusese încuviințată executarea mandatului³⁾.

3. — În felul acesta, s'a decis, de pildă, că mandatul conferit pentru căutarea unor titluri necesare pentru justificarea revendicării unei succesiuni, a luat sfârșit la data când pretențiile mandantului la succesiune au fost respinse în justiție⁴⁾.

Și de asemenea, s'a decis că formează o cauză de încetare a mandatului, încetarea societății în *vederea căreia se conferise* mandatul⁵⁾.

Și s'a susținut încă, de autori, încetarea mandatului prin survenirea unui *caz fortuit* care face imposibilă executarea mandatului⁶⁾.

4. — Considerând acum **cauzele speciale**, prevăzute de legiuitor prin articolele mai sus vorbite, am putea să le grupăm în o întreită înmănunchiare:

1⁰ Cauza de încetare a mandatului prin *voința părților*, a *mandantului ori mandatarului*; fie ea în sensul:

a⁰ a *revocațiunei* mandatului — din partea mandatarului;

b⁰ fie a *renunțării* mandatarului la mandat.

2⁰ Cauze speciale născând, am putea spune, *din dispariția complectă a voinței*, cuprinzând aci:

1) *Duranton*, XVIII, 285—286; *Troplong*, No. 744; *Guilouard*, No. 241 în *Baudry-Lacantinerie et Wahl*, No. 839; *D. Alexandresco*, IX 624.

2) Jurisprudența franceză este ilustrată în Fuzier Herman, Supl. II. No. 21 prin Rouen, 31 Oct. 1892.

3) Vezi: Colin et Capitant, II pag. 716; doctrina și jurisprudența citată în Fuzier-Herman, IV, sub art. 2003 No. 1 și în supliment vol. II, art. 2003 No. 1.

4) Cas. fr. 1880 în S. 81. 1. 296; D. P. 81. 1. 166 în *Fizier-Herman* loco cit.

5) Cas. fr. 1891, în S. 92. 1. 551; P. 92. 1. 551; D. P. 92. 1. 411, în *Fizier-Herman* loco cit.

6) *Troplong* No. 759; *Guilouard*, No. 245 în *Fizier-Herman* loco cit.

a⁰ cazul când mandantul, ori mandatarul, au încetat din viață — **moartea**.

b⁰ când voința este alterată în o măsură atât de profundă că echivalează cu o lipsă complectă de voință juridică — **interdicția**.

5. — Față cu logica principiilor, pe care nu le mai verificăm aci, în atare cazuri, mandatul se stinge, și stingerea se produce de *plin drept*, fără a mai fi nevoie de vre-o încunoștiințare a terțiilor, ori a mandatarului, ori mandantului;¹⁾ cu toate că Jurisprudența uneori a decis și contrariul²⁾.

6. — Și cu toate acestea, rigoarea acestni principiu, — a încetării de *plin drept* — chiar pentru **cazul de deces**, nu este atât de mare, căci doctrina, ca și jurisprudența au convenit să vadă că mandatul subsistă totuși, în conformitate cu dispoziția expresă a art. 1539 C. civ.: „*Mandatarul este îndatorit a executa mandatul atâta timp cât este însărcinat și este răspunzător de daune-interese...*“

„*Este asemenea îndatorit a termina afacerea începută la moartea mandantului, dacă din întârziere ar putea urma pericol*“.

7. — Și încă, mandatul nu ia sfârșit prin decesul uneia din părți, când nu fusese conferit în *interesul exclusiv* al mandantului, ci și în interesul mandatarului însuși, ori al unor terții³⁾.

8. — Ba, ceia ce este și mai mult, s'a hotărât că se poate ca mandatul conferit nu numai să nu ia sfârșit prin moartea mandantului, dacă era astfel voința părții; ba, chiar, să se execute tocmai *după încetarea din viață* a mandantului, dacă prin natura lui conduce la aceasta⁴⁾.

9. — Totuși *absența* nu este de natură a întinde prezumția sa și a se considera mandatul ca încetat⁵⁾.

10. — Cu privire la **interdicție**: Autorii, ca și jurisprudența, sunt de acord a zice că privitor la această schimbare de stat a uneia dintre părți, mandant și mandatar, se consideră numai *schimbarea de drept*, nu și *cea de fapt*.

Și ca atare, starea demenței de fapt, chiar cunoscută de terții, nu ar conduce la încetarea mandatului⁶⁾.

11. — Chestiunea mai gravă care se ridică aci este aceea de a se ști dacă aceste principii cată a se aplica numai pentru cazul interdicției, ori au a se estinde la orice schimbare de stat a părții care a conferit, ori a acceptat mandatul?

Autorii care susțin afirmativa invoacă, între altele, și argumente de tradiție; — părerea lui *Pothier*; și lucrările preparatorii ale codului civil — discursul tribunului *Bertrand de Greville* la corpul legislativ; și ideea că este imposibil de a mai reprezenta pe o persoană, pentru care legea nu-i mai permite de a mai stipula pentru ea⁷⁾.

12. — Dar chestiunea și mai specială adusă în discuția Curței de Chișinău este aceea de a se ști

1) *Laurent* XXVIII, 81, etc.

2) Cas. fr. în *Dalloz*, Mandat No. 77; în *Laurent*, loco cit.

3) Cas. fr. și autorii *Troplong*, *Duranton*, *Autry et Rau*, *Laurent*, *Guilouard*, etc. în *Fuzier H.* loco cit. No. 18.

4) Cas. fr. în *Fuzier H.* loco cit. No. 15.

5) *Laurent*, XXVIII, No. 82; *Fuzier-Herman* loco cit. No. 9.

6) Vezi *Baudry-Lacantinerie et G. Wahl*, XXIV, No. 840; cu jurisprudența franceză notată.

Nu ar fi fără interes ridicarea la suprafață aci și a dispoziției art. 1538 c. civ. după care femeile și minorii emancipați pot fi aleși mandatar.

7) *Baudry-Lacantinerie*, loco cit. No. 839.

dacă și schimbarea de stat prin căsătorie, câtă a fi asimilată cu interdicția?

Socotim, cu toată autoritatea Curții și a autorilor care îmbrățișează această opinie, că faptul căsătoriei nu conduce la încetarea de drept a mandatului conferit; el însă va putea fi revocat, etc.

La aceasta ne conduce o întreită rațiune:

a) *rațiunea istorică și de elaborare a condiceii civile franceze.*

În adevăr, dacă făuritorii codului civil francez îmbrățișau în totul părerile lui Pothier — care făcea aplicația principiului încetării de drept a mandatului și la acest caz de *schimbare de stat*, — nu avea de cât să o spună, sau să edicteze principiul pentru cazul mai general al „*schimbării de stat*“. Dar legiuitorul francez nu face de cât să însire, în mod precis, că moartea, starea de *interdicție*, etc. conduce la încetarea de drept a mandatului.

b) *rațiunea juridică:*

Considerând, mai de aproape, aceste două situații juridice — a căsătoriei și a interdicției — constatăm o deosebire fundamentală, din punct de vedere a *voinței juridice* care stă la baza actului, căci la căsătorie voința există, dar altele sunt impedimentele juridice care o fac să nu fie capabilă a lega un act juridic.

Iar în ceiace privește mandatul, nu este fără interes a remarca și dispoziția art. 1538 c. civ. care zice: „*Femeile și minorii emancipați pot fi aleși mandatar; mandantele însă nu are o acțiune contra mandatarului minor decât după regulile generale relative la obligațiunile minorilor; iar în contra femeii măritate care a primit mandatul fără autorizațiunea bărbatului, de cât după regulile stabilite la titlul despre contractul de căsătorie și drepturile respective ale soților*“.

Și de aceia, cu drept cuvânt, *Laurent* face analiza acestei chestiuni în lumina situației când femeia este mandantă, și când ea este mandatară; analiză care ușurează și mai mult, din punct de vedere principial, situația când femeia este mandantă — cum era speța judecată de Curtea de Chișinău.

În adevăr, când femeia este mandantă, ea poate conferi un mandat cu autorizația soțului ei și tot pentru acelaș motiv poate continua expres ori tacit, un mandat anterior conferit, chestiunea reducându-se la o simplă chestiune de autorizare maritală.

Va fi o chestie de văzut, dacă prin căsătorie femeia a pierdut administrația bunurilor — caz, în care situația este puțin mai agravată, deși *Laurent* recunoaște că schimbarea nu ar avea, în acest caz, alt efect de cât „*rendre le mandataire comptable envers le mari*“; dar pentru cazul speței judecate, în care soției îi rămăsese liberă administrația a bunurilor, mandatul nu avea nici o rațiune de a înceta, pentru ca numai prin un simplu capriciu, formal, juridic să aibă să se reediteze mandatul prin o nouă conferire.

c) *rațiunea socială:*

Soluția la care ajunge Curtea de Chișinău, apare oțioasă și oprimentă. Ar fi a supune pe toți căsătorii ca să procedă la reînnoirea mandatelor conferite de femeile lor, și încă sub sancțiunea atât de severă a nulității absolute a actelor făcute fără o nouă înprospătare a împuternicirii, ulterioară căsătoriei.

13. — Dar chiar dacă am admite că lipsind procedura, și că în justiție ar fi fost pornită de către o persoană oarecare, fără nici o împuternicire, încă

nu vedem de ce Curtea ajunge la o soluție atât de riguroasă — anularea acțiunii, când partea a justificat ratiificarea ei!?

Aci însă intervine dialectica subtilă pusă în motivarea deciziei, și natura ordinii publice și caracterul de *nulitate absolută*, la care ar conduce încetarea mandatului prin cauza specială a schimbării de stat.

În ce privește interdicțiunea, lucrul ar mai merge căci totul acolo pirotează pe lipsa complectă de voință și natura specifică a interdicției și *efectelor sale*. Nu ar mai putea fi act, când voința care-l leagă dispăre....

Deși, *Laurent* se îndoiește de meritoriul chiar al acestei aserțiuni, căci nimeni nu ar putea susține, de exemplu, că o locațiune ia sfârșit când locatorul ar fi fost declarat interzis, ori pus sub consiliu și chiar când locația ar depăși marginele unui act de administrație.')

Nulitatea absolută este greu de conciliat față chiar cu sistemul legii și dispozițiile art. 1557 — 2008 c. civ. fr., etc.

De aceia socotim că decizia, mai sus publicată, poate fi criticabilă.

14. În orice caz, socotim că simpla internare a unei persoane în ospiciul de alienați, nu ar conduce la încetarea de drept a mandatului, de oarece legea noastră din 1894 diferă în totul de cea franceză³⁾

15. — c^o Un alt caz special prevăzut de legiuitor ar mai fi *nesolvabilitatea și falimentul* a mandantului, ori mandatarului (Legiuitorul român fiind mai complect prin adăugirea la art. 2003 c. civ. și a falimentului).

Renunțăm însă a mai insista și asupra acestor cazuri pentru a nu excede limitele legitime ale unei note.

Florin Sion
Profesor universitar, Iași

JUR SPRUDENȚA STRĂINA

Nume patronimic. — *Presă.* — *Atacuri sistematice.* — *Abuz.* — *Daune.* — *Interese.* — *Constrângere.*

Dacă e discutabil că numele patronimic poate fi obiectul unui drept de proprietate propriu zis, nu este îndoială că el conferă cel puțin dreptul, aceleia care îl poartă regulat, de a uza de el și, pe cale de consecvență, dreptul de a-l apăra, opunându-se mai cu seamă de a fi desfigurat prin o adăogare sau o mutilare de natură a'i vătămă individualizarea care este funcțiunea esențială a numelui patronimic.

Nu s'ar putea de altă parte admite ca, sub rezerva de a nu defăima, nici injuria, orice ziarist ar avea dreptul, așa-zis universal recunoscut, de a discuta, persifla sau chiar ridiculiza un adversar.

Oricât de minim ar putea fi prejudiciul suferit de partea lezată, el trebuie să dea loc la reparațiune; afară de aceasta, așa cum au făcut primii judecători, este cazul de a preveni prin sancțiunea unei constrângeri reînnoirea acestor abuzuri, micșorând chiar cifra pe care tribunalul o fixase.

C. Dijon, 11 Iunie 1929.

Sirey, revue des somm.
II. 929

1) Acțiunea introdusă de o persoană străină care declară că a intentat-o pentru altul, fără să aibă procură poate să fie înușită de cel în drept. Cas. rom. I. 30 Oct. 1900, Bul. pg. 1196, din *Em. Dan.* sub art. 69 No. 17. — Privitor la apel, art. 316 al. 3. Pr. civ. este categoric.

2) *Laurent XXVIII, No. 91 infine.*

3) *Contra: D. Alexandresco, IX, 624 nota 4.*